

РЕШЕНИЕ

№ 9

гр. Златоград, 24.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЗЛАТОГРАД в публично заседание на двадесет и втори декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Веселина Ив. Димчева

при участието на секретаря Роска С. Юрчиева
като разгледа докладваното от Веселина Ив. Димчева Гражданско дело № 20215420100191 по описа за 2021 година

Съдът за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - 178 АПК, вр. чл. 13, ал. 6 ЗВСГЗГФ.

Образувано е въз основа на жалба депозирана от Е. С. С. срещу Решение № 30Г/1 от 20.08.2021 г. на Общинска служба по земеделие – З. (ОСЗ-З.), с което е отказано да бъде признато правото на собственост по отношение на имот с площ от 4 249 кв.м. – гора, иглолистна, находящ се в м. „Н.“, при граници и съсед: имот на Р. Д., път, имот на Я.Ч. и дере, съгласно декларация по чл. 12, ал. 3 ЗСПЗЗ № 308/10.02.2003 г., представляващ ПИ с идентификатор 21871.1.591, с проектна площ – 4 249 кв.м. при съсед: 21871.1.590 и 21871.1.501.1.

В жалбата се излагат съображения, че с обжалваното решение е направен отказ не за възстановяване правото на собственост, а за признаване правото на собственост, въпреки, че според жалбоподателя, това право вече е било признато по съдебен и административен ред, като административният орган е излязъл извън своята компетентност в производството по чл.13, ал.5 ЗВСГЗГФ, а неговият акт е нищожен. Сочи се още, че правото на собственост на наследниците на С. С. Д. - бивш жител на с.Д., община З., починал през 1989г., върху недвижим имот - бивш земеделски имот нива с площ от 5 дка, находящ се в местността „Н.“, землището на С.Д., община З., част от който е и имота, за който с обжалваното решение е направен отказ, е съдебно признато с влязло в законна сила Решение № 159/11.06.2001 г. по в.гр.д.№ 78/2001г. по описа на Окръжен съд-гр.С., като впоследствие въз основа на него е постановено и влязло в сила Решение № 80А1/25.04.2003г. на Общинска служба по земеделие- гр.З., за възстановяване правото на собственост върху имота. Жалбоподателят се позовава на Тълкувателно

решение № 1 по гр. д. № 11/1997г. на ВКС, ОСГК, според което решението на ОСЗ има конститутивно действие, което в случая не е зачетено от административния орган, а вместо това същият се е произнесъл в недопустимо производството по чл.13, ал.5 ЗВСГЗГФ, след като вече е налице влязло в сила съдебно решение и предходен индивидуален административен акт. Излагат се съображения, че административният орган не е зачел и задължителната сила на влязло в сила Решение № 17/16.04.2021г. по гр.д.№ 26/2021г. по описа на Районен съд- гр.З., с което е прогласена нищожността на Писмо изх.№ РД-3444-1/08.01.2021г., издадено от Началника на Общинска служба по земеделие-гр.З., с което на жалбоподателя е отказано да бъде възстановено правото на собственост на имота предмет на обжалваното решение. По изложените съображения, жалбоподателят моли съда да се произнесе с решение с което да прогласи атакувания акт за нищожен, алтернативно да го отмени като незаконосъобразно, необосновано и постановено при съществени нарушения на административно-производствените правила за неговото издаване.

Ответникът по жалбата ОСЗ-З. я оспорва като неоснователна и моли същата да бъде оставена без уважение. В отговора се излагат съображения, че с Решение № 80А1 от 25.04.2003 г., ОСЗ-З. е признала правото на собственост на наследниците на С. С. Д. върху 34 броя земеделски имоти, сред които и имот в местността „Н.“, с площ 5 дка (т. 17 от решението). Сочи се, че в хода на възстановяването жалбоподателят уточнил, че земеделският имот в местността „Н.“ попада в регулацията на населеното място на село Д., за което е представено удостоверение изх. № 171/21.03.2019 г. и скица към него на Дирекция „УТ“ при общинска администрация - З., издадено по реда на чл.13, ал.4 и ал.5 ППЗСПЗЗ. Съобразно цитираното удостоверение за частта от имота попадаща в регулация, ОСЗ-З. постановила решение №100В1 от 25.03.2019 г. За останалата част от имота (ПИ с проектен идентификатор 21871.1.591, с проектна площ 4.249дка) в местността „Н.“, належаща се извън урбанизираната територия на село Д., жалбоподателят представил скица-проект, заверена от СГКК - С., от която се установило, че имотът попада в горска територия и е с начина на трайно ползване иглолистна гора. Соци се още, че с атакуваното решение № 30Г/1 от 20.08.2021 г., ОСЗ - З. е отказала да признае правото на собственост на наследниците на С. С. Д. върху имот в местността „Н.“, представляващ поземлен имот с проектен идентификатор 21871.1.591, с площ от 4.249 дка, с начин на трайно ползване иглолистна гора, постановено по преписка с вх.№2098-Г от 02.07.2021 г. по реда на §9 ЗВСГЗГФ, образувана във връзка със заявление вх. № РД 3444 от 30.12.2020 г. в ОСЗ - Златоград, подадено от Е. С. С. като наследник на С. С. Д.и Решение №17/16.04.2021 г. на РС-З., по гр. дело № 26/2021 г. Ответникът по жалбата излага съображения, че за спорния имот е налице ново произнасяне по новообразувана преписка, по реда на ЗВСГЗГФ. В тази връзка сочи, че доказателственият документ, представен по преписката е писмена декларация с № 308 /10.02.2003г. по чл.12, ал.3 ЗСПЗЗ, който е изключен изрично като основание за процедура по възстановяване на гора, съобразно чл.13,ал.3, т. 1 ЗВСГЗГФ. Според ОСЗ-З., не е вярно твърдението на жалбоподателя, че правото му е вече признато по съдебен и административен ред, доколкото признатото му право касае имот с начин на трайно ползване „нива“, чието възстановяване се извършва по ЗСПЗЗ, а когато предмет на реституционното

производство е гора и земя в горски фонд приложим е ЗВСГЗГФ, който изрично изключва от доказателствените способности писмената декларация. Излагат се съображения, че с Решение № 159/11.06.2001 г. по в.гр.д.№ 78/2001 г. по описа на Окръжен съд – С. е уважен иск с правно основание чл.11, ал.2 ЗСПЗЗ, който е установителен и дава възможност на лицата, които са пропуснали да подадат заявления в срока по чл.11, ал.1 ЗСПЗЗ, да установят с иск срещу съответната ОСЗ, правото да възстановят собствеността си върху земеделски земи и касае единствено срока за подаване на заявление пред ОСЗ - З., а не доказва право на собственост. По тези съображения моли жалбата подадена от Е. С. С. да бъде оставена без уважение.

По делото е депозиран отговор и от ответника РДГ-С., който също оспорва жалбата като неоснователна. Излагат се съображения, че съгласно чл.13, ал.3, т.1 ЗВСГЗГФ, законодателят изрично е изключил от кръга на писмените доказателства, с които се доказва собственост върху земи и гори от горския фонд, писмените декларации на заявителите, като в случая искането от страна на жалбоподателя до ОСЗ – З. е придружено именно с такава декларация. По тези съображения счита, че предвид липсата на други относими по искането и изчерпателно изброени в чл.13, ал.3 ЗВСГЗГФ документи, ОСЗ-З. правомерно и аргументирано е постановила отказ да бъде признато правото на собственост върху имота.

РДГ-С. сочи още, че с решение № 50А1 от 25.04.2003 г. на ОСЗ-З.е установено по безспорен начин, правото на собственост на наследниците на С.С. Д. върху земеделски имот с площ 5 дка /т. 17 от решението от общо 34 броя земеделски имота/ по реда на ЗСПЗЗ, поради което е безпредметно искането на жалбоподателя да му бъде възстановено право на собственост върху имот, за който вече има признато такова право. Според този ответник, обстоятелството, че имотът впоследствие придобива друго предназначение и начин на трайно ползване не засяга правото на собственост върху него, поради, което счита, че искането на жалбоподателя до ОСЗ - З. е незаконосъобразно и лишено от правна и фактическа логика.

При тези съображения счита атакуваното Решение № 30Г/1 от 20.08.2021 г. на ОСЗ - З. за правилно, обосновано и законосъобразно и моли съда да го потвърди.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства съгласно чл. 12 ГПК вр. чл. 144 АПК, намира за установено фактическа страна следното:

По делото са представени в цялост административна преписка № 2098/17.02.2003 г. по реда на ЗСПЗЗ и преписка № 2098-Г/02.07.2021 г. по реда на ЗВСГЗГФ, по която е издадено и оспореното решение на ОСЗ-З.

От приложените към същите документи, се установява, че с Решение № 159 от 11.06.2001 г., постановено по в.гр.д. № 78/2001 г. на ОС-С., на осн. чл. 11, ал. 2 ЗСПЗЗ е признато за установено по отношение на ПК-З., правото на наследниците на С. С. Д. от с. Д., починал през 1989 г. да им бъде възстановено правото на собственост върху 34 бр. земеделски земи, описани подробно в диспозитива на съдебния акт с площ, граници и местност по местонахождение. В тази връзка настоящият жалбоподател, в качеството си

на наследник на С. С. Д. е подал пред ПК-З. заявление с вх. № 2098/17.02.2003 г., с което е поискал възстановяването на 34 бр. земеделски имота, находящи се в землището на с. Д. Към заявлението е приложена нотариално заверена декларация по чл. 12, ал. 3 ЗСПЗЗ, с рег. № 308/10.02.2003 г. по описа на нотариус М.Д., с район на действие РС-З. и Удостоверение за наследници № 605/05.12.2002 г., изд. от кметство на с.Д., общ. З. Въз основа на така подаденото заявление ОСЗГ-З. е постановила Решение № 80А1 от 25.04.2003 г., с което е възстановено правото на собственост на наследниците на С. С. Д. в съществуващи (възстановими) стари реални граници по отношение на 34 бр. земеделски имоти, в това число нива от 5 дка, находящ се в землището на с. Д. в местността „Н.“, при граници (съседи): имот на Р. Д., път, Я.Ч. и дере, заявен с пореден № 17 от заявлението и установен с Декларация по чл. 12, ал. 3 ЗСПЗЗ № 38/10.02.2003 г.

По образуваната реституционна преписка е постановено и Решение № 90А1 от 03.12.2003 г. по реда на чл. 18ж ППЗСПЗЗ, с което ОСЗГ е признала правото на собственост на наследниците на С. С. Д. в съществуващи (възстановими) стари реални граници по отношение на имоти, изброени в позиции от 1 до 32 и е отказала да възстанови правото на собственост в съществуващи (възстановими) стари реални граници на имоти или части от тях обособени в позиции от 1 до 3. Видно от съдържанието на т. 17 от цитираното решение е посочено, че правото на собственост се признава по отношение на нива от 5 дка, находящ се в землището на с. Д. в местността „Н.“, при граници (съседи): **ДА СЕ ПРЕДСТАВИ УДОСТОВЕРЕНИЕ И СКИЦА ПО ЧЛ. 13, АЛ. 4 ППЗСПЗЗ.**

Видно от приложените към преписката Заявление вх. № РД-3444/30.12.2020 г., подадено от Е. С. С. и приложените към него Удостоверение за приемане на проект за изменение на КККР № 25-83915-31.03.2020 г. за поземлен имот с идентификатор 21871.1.438; протокол за идентифициране на имотни граници по чл. 45, ал. 4 ППЗСПЗЗ и скица-проект № 15-1084493-19.11.2020 г., жалбоподателят е инициирал изготвянето на проект за изменение на КККР по реда на чл. 52, ал. 1 ЗКИР, касателно частта от имота, посочен в т. 17 на Решение 80А1 от 25.04.2003 г. на ОСЗГ (с обща площ от 5 дка), находяща се извън границите на урбанизираната територия на с. Д. и попадаща в границите на горски фонд – ПИ с идентификатор 21871.1.438 по КККР на с. Д., трайно предназначение на територията – горска, начин на трайно ползване – иглолистна гора. Съгласно издадената скица-проект № 15-1084493/19.11.2020 г., за изменение на КККР на ПИ с идентификатор 21871.1.438, претендираният от жалбоподателя имот (в посочената част) е нанесен като нов обект в КККР – ПИ с идентификатор 21871.1.591, с проектна площ от 4 249 кв.м., трайно предназначение на територията – горска, начин на трайно ползване – иглолистна гора. С цитираното заявление, жалбоподателят е поискал ОСЗ-З. да се произнесе с решение с което да възстанови правото на собственост на наследниците на С. С. Д., върху частта от недвижим имот – бивш земеделски имот с площ от 5 дка, находящ се в местността „Н.“ по Решение № 80А1/25.04.2003 г. на ОСЗ-З., находяща се извън границите на урбанизираните територии на с. Д., представляващ ПИ с проектен идентификатор 21871.1.591, проектна площ от 4 249 кв.м., трайно предназначение на територията – горска, начин на трайно

ползване – иглолистна гора. По повод цитираното заявление, с писмо рег. № РД-3444-1/08.01.2021 г., началникът на ОСЗ-3. е уведомила жалбоподателя, че ОСЗ не може да постанови позитивно решение за възстановяване правото на собственост върху посочения имот. С Решение № 17 от 16.04.2021 г., постановено по гр.д. № 26/2021 г. по описа на РС-3., е прогласена нищожността на цитираното писмо, като ИАА, постановен от некомпетентен орган. В тази връзка жалбоподателят е депозирал заявление с вх. № РД-1522/03.06.2021 г. и молба вх. № РД-1823/02.07.2021 гл. до началника на ОСЗ-3., към която е приложил заверен препис на влязлото в сила решение на РС-3., с която е поискал комисията да се произнесе в решение по реда на ЗВСГЗГФ за възстановяване на правото на собственост върху ПИ с проектен идентификатор 21871.1.591 по КККР на с. Д., с проектна площ от 4 249 кв.м., трайно предназначение на територията – горска, начин на трайно ползване – иглолистна гора. Молбата на жалбоподателя е оформена в приложеното по преписката заявление за възстановяване правото на собственост върху гори и земи от горския фонд с вх. № 2098-Г/02.07.2021 г.

С оглед горното, видно от приложения към преписката Протокол № 30-Г от 20.08.2021 г. комисия в състав – началник на ОСЗ, главен експерт ОСЗ, главен специалист ОСЗ, младши експерт ОСЗ и главен юрисконсулт ОД“Земеделие“-С., е провела заседание за произнасяне по искането на жалбоподателя, в което е взето решение за отказ за признаване на правото на собственост. В цитирания протокол е посочено, че съгласно § 9 от ПЗР на ЗВСГЗГФ, правото на собственост на гори и самозалесили се земеделски земи се възстановява по реда на този закон, както и че разпоредбата на чл. 13, ал. 3 ЗВСГЗГФ, правото се доказва с изрично изброени документи, а представеният по преписката документ е декларация № 308/10.02.2003 г. Волята на органа е обективизирана в атакуваното Решение № 30Г/1 от 20.08.2021 г., с което е постановен отказ да бъде признато правото на собственост върху ПИ с проектен идентификатор 21871.1.591, с площ от 4 249 кв.м., находящ се в местността „Нивина“, при мотиви, че документът за доказване правото на собственост е писмена декларация № 308/10.02.2003 г. по чл. 12, ал. 3 ЗСПЗЗ и не е основание за възстановяване на имота (чл. 13, ал. 3, т. 1 ЗВСГЗГФ).

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

Депозираната жалба е процесуално допустима, като подадена в законоустановения 14-дневен срок от лице разполагащо с активна материалноправна легитимация да оспори атакувания административен акт.

Разгледана по същество жалбата е **неоснователна** по следните съображения:

Съдът намира за неоснователно възражението на жалбоподателя, че правото на собственост на наследниците на С. С. Д. по отношение на бивш земеделски имот с площ от 5 дка, находящ се в местността „Н.“, землището на с. Д., е признато по съдебен и административен ред. С Решение № 159/11.06.2001 г. по в.гр.д.№ 78/2001г. по описа на Окръжен съд-С. е уважен установителен иск с правна квалификация чл. 11, ал. 2 ЗСПЗЗ, който признава по отношение на ПК/ОСЗ – 3., правото на наследниците на С. С. Д. да им бъде възстановено правото на собственост по отношение на подробно описани в диспозитива на съдебния акт земеделски земи, в това число и процесния.

Разпоредбата на чл. 11, ал. 2 ЗСПЗЗ дава право на лицата, пропуснали да подадат заявление в срока по ал. 1, да установят по исков ред правото да си възстановят собствеността върху земеделските земи. Приключването на реституционното производство, респ. придобиването на собствеността върху реституираните имоти, в полза правоимащите лица настъпва по силата на влязлото в сила решение на ОСЗ, придружено със скица, което има сила на констативен нотариален акт за собственост върху възстановения имот. В случая, във връзка с постановеното Решение № 159/11.06.2001 г. по в.гр.д.№ 78/2001г. по описа на ОС-Смолян, ОСЗ е постановила Решение № 80А1 от 25.04.2003 г., с което е възстановено правото на собственост и Решение № 90А1 от 03.12.2003 г. по реда на чл. 18ж ППЗСПЗЗ, с което ОСЗГ е признато правото на собственост на наследниците на С. С. Д. в съществуващи (възстановими) стари реални граници. Към решенията не са изготвени скици по чл. 13, ал. 4 ППЗСПЗЗ за процесния имот, нито към момента на постановяването им, нито в по-късен момент. Именно необходимостта от представянето на скица и удостоверение е изрично посочена в т. 17 от Решение № 90А1 от 03.12.2003 г. на ОСЗГ. Изискването към решението да се прилага скица на имота е въведено с изменението на чл. 14, ал. 1, т. 1 ЗСПЗЗ (изм. ДВ, бр. 45/1995 г., съответно с изменението на чл. 18ж, ал. 1 ППЗСПЗЗ с ДВ, бр. 48/1995 г.). С оглед момента на постановяване на решението на ОСЗГ, изискването е императивно и неспазването му обуславя липсата на конститутивно действие на издадения административен акт. Правното действие на решенията на органа по поземлената собственост се преценява съобразно редакцията на закона, действала към момента на постановяването им. Затова решенията, постановени след влизане в сила на изменението на ЗСПЗЗ по ДВ, бр. 45/1995 г., удостоверяват правото на собственост върху земеделската земя едва след издаването на скица към тях, когато и приключва административната процедура по възстановяване на собствеността (така Решение № 248 от 21.07.2010 г. на ВКС по гр. д. № 58/2009 г., II г. о., ГК, Решение № 595 от 5.07.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1333/2009 г., I г. о., ГК, в същия смисъл и Решение № 47 от 18.02.2015 г. на ОС - С. по в. гр. д. № 507/2014 г.).

По изложените съображения, настоящият съдебен състав намира, че производството за реституция на процесния имот по реда на ЗСПЗЗ не е приключило, респ. липсва решение на компетентния орган (ОСЗ-3.), което да легитимира наследниците на С. С. Д. като собственици на процесния имот.

Безспорно в настоящото производство се установи, че процесния ПИ с проектен идентификатор 21871.1.591 по КККР на с. Д., с проектна площ от 4 249 кв.м. е горска територия - трайно предназначение на територията – горска, начин на трайно ползване – иглолистна гора. Първоначално законодателно решение за възстановяване на собствеността върху земеделски земи, залесени или самозалесили се, както и тези, които са били включени в държавния горски фонд, е това да става по реда на чл. 14, ал. 1 ЗСПЗЗ съгласно изричната разпоредба на чл. 10, ал. 5 ЗСПЗЗ, в редакцията след изменението с ДВ, бр. 98/1997 г. С приемането на ЗВСГЗГФ (ДВ, бр. 110/25.11.1997 г.) се възприема друго разрешение. Съгласно § 9 ПЗР на ЗВСГЗГФ възстановяването става по реда и условията на този закон. С приетата впоследствие ал. 2 на § 9 ДВ, бр. 26/2001 г.) е уточнено, че

заявленията за възстановяване на собствеността върху тези земи, подадени пред общинските служби по земеделие по реда на ЗСПЗЗ, се считат за заявления за възстановяване на гори и земи по чл. 1 ЗВСГЗГФ. Процедурата е детайлизирана, но е налице и съдържателно различие в материално-правен смисъл – с разпоредбата на чл. 13, ал. 3, т. 1 ЗВСГЗГФ от документите удостоверяващи правото на собственост е нарочно изключена писмена декларация на заявителите. Настоящият случай е именно такъв. Наследниците на С. С. Д. се легитимират като собственици с декларация № 308 от 10.02.2003 г., поради което атакуваното решение се явява правилно и законосъобразно.

По съвкупно изложените съображения съдът намира, че депозираната жалба е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение.

Така мотивиран съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалба депозирана от Е. С. С. срещу Решение № 30Г/20.08.2021 г. на Общинска служба по земеделие – З.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд-С. в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Златоград: _____ В.Д. _____